2024/1717

20.6.2024

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2024/1717

ze dne 13. června 2024,

kterým se mění nařízení (EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 77 odst. 2 písm. b) a e) a čl. 79 odst. 2 písm. c) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ([1]),

s ohledem na stanovisko Výboru regionů ([2]),

v souladu s řádným legislativním postupem ([3]),

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Podle čl. 3 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“) poskytuje Unie svým občanům prostor svobody, bezpečnosti a práva bez ochrany vnitřních hranic, ve kterém je zaručen volný pohyb osob ve spojení s vhodnými opatřeními týkajícími se ochrany vnějších hranic, azylu, přistěhovalectví a předcházení a potírání trestné činnosti.

(2) Vytvoření prostoru, v němž je zaručen volný pohyb osob přes vnitřní hranice, je jedním z hlavních úspěchů Unie. Je důležité, aby hladké fungování a posílení takovéhoto prostoru, který se zakládá na důvěře a solidaritě, bylo společným cílem Unie a členských států, které souhlasily s tím, že se stanou jeho součástí. V tomto ohledu by dočasné znovuzavedení ochrany vnitřních hranic mělo být výjimečné a mělo by se používat pouze jako krajní možnost, ve vhodných případech na základě konzultací a spolupráce mezi dotčenými členskými státy a Komisí jakožto strážkyní Smluv.

(3) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 (dále jen „Schengenský hraniční kodex“) ([4]) stanoví pravidla pro pohyb osob do prostoru bez ochrany vnitřních hranic a z něj (dále je „schengenský prostor“), jakož i mezi členskými státy, které se účastní schengenského prostoru.

(4) Schengenský prostor čelil v posledních letech nebývalým výzvám, jež se svou povahou neomezovaly na území jednoho členského státu. Tyto výzvy zdůraznily skutečnost, že zachování veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti v schengenském prostoru je sdílenou odpovědností, která vyžaduje společný a jednotný postup členských států a na úrovni Unie. Poukázaly rovněž na nedostatky stávajících pravidel, jimiž se řídí fungování schengenského prostoru na vnějších i vnitřních hranicích, a na potřebu vytvořit pevnější a odolnější rámec, jenž by umožnil účinněji reagovat na výzvy, kterým schengenský prostor čelí, s cílem posílit vzájemnou důvěru a solidaritu a zajistit, aby při překračování vnitřních hranic nebyly prováděny žádné kontroly osob bez ohledu na jejich státní příslušnost a zároveň aby členské státy mohly účinně reagovat na výzvy, kterým čelí.

(5) Ochrana vnějších hranic je věcí zájmu nejen členského státu, na jehož vnějších hranicích se vykonává, nýbrž všech členských států, které zrušily ochranu svých vnitřních hranic a Unie jako celku. Členské státy jsou povinny zajistit vysokou úroveň správy svých vnějších hranic, mimo jiné prostřednictvím posílené spolupráce mezi příslušníky pohraniční stráže, policií, celními a dalšími příslušnými orgány. Unie tyto členské státy aktivně podporuje

([1]) Úř. věst. C 323, 26.8.2022, s. 69.
([2]) Úř. věst. C 498, 30.12.2022, s. 114.
([3]) Postoj Evropského parlamentu ze dne 24. dubna 2024 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 24. května 2024.
([4]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) (Úř. věst. L 77, 23.3.2016, s. 1).

poskytováním finanční podpory prostřednictvím příslušných agentur Unie a prostřednictvím řízení schengenského hodnotícího a monitorovacího mechanismu zavedeného nařízením Rady (EU) 2022/922 ([5]). Je zapotřebí posílit pravidla používaná na vnějších hranicích s cílem reagovat účinněji na nové výzvy, jež na vnějších hranicích v poslední době vznikly.

(6) Evropská integrovaná správa hranic vychází ze čtyřstupňového modelu kontroly přístupu stanoveného v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1896 ([6]). Klíčovou součástí evropské integrované správy hranic je ochrana hranic, včetně opatření usnadňujících legitimní překračování hranic. Členské státy by měly společně s Evropskou agenturou pro pohraniční a pobřežní stráž zřízenou nařízením (EU) 2019/1896 provádět evropskou integrovanou správu hranic založenou na čtyřstupňovém modelu kontroly přístupu za účelem prevence a odhalování přeshraniční trestné činnosti na vnějších hranicích, zejména převaděčství migrantů, obchodování s lidmi a terorismu.

(7) Pandemie onemocnění COVID-19 ukázala, že hrozba pro veřejné zdraví může vyžadovat přijetí jednotných pravidel týkajících se omezení cest státních příslušníků třetích zemí do Unie. Přijetí nejednotných a různorodých opatření na vnějších hranicích k řešení těchto hrozeb má nepříznivý dopad na fungování celého schengenského prostoru, snižuje předvídatelnost pro cestující ze třetích zemí a omezuje mezilidské kontakty s osobami ze třetích zemí. S cílem připravit schengenský prostor na budoucí výzvy rozsahu srovnatelného s pandemií onemocnění COVID-19 by měl být zaveden nový mechanismus, který by umožnil včasné přijetí a zrušení koordinovaných opatření na úrovni Unie. Nový mechanismus na vnějších hranicích by se měl použít v případě rozsáhlé mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví s vážnou přeshraniční zdravotní hrozbou, uznané Komisí na úrovni Unie, aniž je dotčeno nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2371 ([7]),a to s přihlédnutím k informacím získaným od příslušných vnitrostátních orgánů.

(8) V případě rozsáhlé mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví by mechanismus měl umožnit přijetí prováděcího nařízení, kterým se zavádí dočasné omezení cest, včetně omezení vstupu a minimálních dočasných omezení souvisejících se zdravotní situací, jakož i podmínky pro jejich zrušení. Prováděcí pravomoci k přijetí takového prováděcího nařízení (dále jen „prováděcí nařízení“) na návrh Komise by měly být s ohledem na politicky citlivou povahu takových omezení, jež se týkají práva na vstup na území členských států, svěřeny Radě.

(9) Důležité je, že v souladu s platnými závazky podle práva Unie a mezinárodního práva by mělo mít být občanům Unie a státním příslušníkům třetích zemí, kteří na základě dohod mezi Unií a jejími členskými státy na jedné straně a těmito třetími zeměmi na straně druhé požívají právo volného pohybu rovnocenné právu občanů Unie, jakož i jejich rodinným příslušníkům, především vždy povoleno vstoupit do Unie. Rezidentům v Unii by rovněž měl být vždy umožněn návrat do Unie, a zejména do členského státu, v němž oprávněně pobývají. Prováděcí nařízení by mělo stanovit minimální dočasná omezení související se zdravotní situací, jimž by mohly tyto osoby podléhat. Pokud jde o státní příslušníky třetích zemí oprávněně pobývající v Irsku, členské státy by měly na recipročním základě umožnit těmto rezidentům návrat do Irska tranzitem přes území členských států. Irsko se vyzývá, aby sladilo svou vnitrostátní politiku s omezením cest do Evropské unie. Prováděcí nařízení by mělo zahrnovat všechny nezbytné prvky, jež zajistí, aby byla omezení cest účinná, cílená, nediskriminační a přiměřená podle vývoje epidemiologické situace. V případě, že to vyžaduje povaha rozsáhlé mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví, by mělo určit kategorie osob podnikajících nezbytně nutné cesty uvedené v části B přílohy XI, na něž by se omezení vstupu neměla vztahovat, a stanovit podmínky, za nichž by mělo být možné výjimečně těmto cestujícím uložit cestovní omezení. Doplňkově či jako alternativu by mělo prováděcí nařízení stanovit všechny zeměpisné oblasti nebo třetí země, z nichž mohou cesty podléhat zvláštním opatřením, a zavést postup pro pravidelný přezkum situace a cestovních omezení, založený na objektivní metodice a objektivních kritériích, a jež by měla zahrnovat zejména epidemiologickou situaci. Prováděcí nařízení by mohlo upřesnit podmínky, za nichž by mohly být cesty povoleny, například testování, karanténa, samoizolace nebo jakákoli jiná přiměřená opatření, například požadavek vyplnit formulář pro trasování cestujících nebo používat jiný nástroj pro trasování kontaktů, a především zohlednit

([5]) Nařízení Rady (EU) 2022/922 ze dne 9. června 2022 o vytvoření a fungování hodnotícího a monitorovacího mechanismu k ověření uplatňování schengenského acquis a o zrušení nařízení (EU) č. 1053/2013 (Úř. věst. L 160, 15.6.2022, s. 1).

([6]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1896 ze dne 13. listopadu 2019 o Evropské pohraniční a pobřežní stráži a o zrušení nařízení (EU) č. 1052/2013 a (EU) 2016/1624 (Úř. věst. L 295, 14.11.2019, s. 1).

([7]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2371 ze dne 23. listopadu 2022 o vážných přeshraničních zdravotních hrozbách a o zrušení rozhodnutí č. 1082/2013/EU (Úř. věst. L 314, 6.12.2022, s. 26.).

veškeré systémy Unie vyvinuté k usnadnění cestování za bezpečných podmínek, například digitální certifikační systémy. V příslušném případě by rovněž pomocí prováděcího nařízení mohl být vytvořen mechanismus, který by umožnil přijetí doplňujících opatření v případě, že se epidemiologická situace v jedné nebo více zeměpisných oblastech výrazně zhorší.

(10) Účinnost omezení cest do Unie je založena na uplatňování jednotných pravidel na třetí země a státní příslušníky třetích zemí. Uplatňování jednotných pravidel prostřednictvím prováděcího nařízení by mělo zajistit ochranu veřejného zdraví, a tím zachovat fungování prostoru bez ochrany vnitřních hranic. Členské státy by mohly přijmout přísnější dočasná omezení související se zdravotní situací a jiná související omezení, než jsou omezení stanovená v prováděcím nařízení, pokud tato omezení nebudou mít negativní dopad na fungování prostoru bez ochrany vnitřních hranic. Kromě toho by mohly členské státy přijmout omezení cest v případě, že neexistuje prováděcí nařízení. Prováděcí nařízení by mělo zohlednit zvláštní situaci zámořských zemí a území, na něž odkazuje čl. 355 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“) a které jsou uvedeny na seznamu přílohy II této smlouvy.

(11) Tranzit v rámci Unie pro občany Unie a jejich rodinné příslušníky, jakož i pro některé kategorie osob podnikajících nezbytně nutné cesty, by neměl podléhat dočasným omezením cest souvisejícím se zdravotní situací při cestě do cíle jejich cesty. Veškerá dočasná omezení související se zdravotní situací by se měla uplatnit po příjezdu do cíle cesty.

(12) S cílem umožnit členským státům urychleně reagovat na účelové využívání migrantů, je rovněž nutné posílit pravidla a záruky zakotvené v právu Unie. Takové účelové využívání migrantů by mělo být chápáno ve smyslu čl. 1 odst. 4 písm. b) první věty nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1359 ([8]). Situace, kdy jsou nepřátelské nestátní subjekty zapojeny do organizované trestné činnosti, zejména převaděčství migrantů, by se za účelové využívání migrantů považovat neměly, pokud jejich cílem není destabilizovat Unii nebo některý členský stát. Dále by se za účelové využívání migrantů neměla považovat humanitární pomoc, pokud jejím cílem není destabilizovat Unii nebo některý členský stát.

(13) Pokud jde o Kypr, nařízení Rady (ES) č. 866/2004 ([9]) stanoví zvláštní pravidla, jež se použijí na demarkační linii mezi územími, nad nimiž vláda Kyperské republiky vykonává skutečnou kontrolu, a územími, nad nimiž skutečnou kontrolu nevykonává. Ačkoli tato linie nepředstavuje vnější hranici, situace, kdy třetí země nebo nepřátelský nestátní subjekt podporuje nebo usnadňuje pohyb státních příslušníků třetích zemí za účelem překročení této linie, by se měla považovat za účelové využívání migrantů.

(14) Dotčený členský stát by měl mít zejména v případě účelového využívání migrantů, pokud je to nutné, možnost omezit pohraniční styk na minimum tím, že dočasně uzavře některé hraniční přechody a zároveň zajistí reálný a účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany. Každé takové rozhodnutí by mělo zohlednit skutečnost, zda Evropská rada potvrdila, že se Unie nebo jeden či více jejích členských států potýká s účelovým využíváním migrantů. Veškerá tato omezení by dále měla plně zohledňovat práva občanů Unie, státních příslušníků třetích zemí, kteří požívají práva na volný pohyb podle mezinárodní dohody, a státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou podle vnitrostátního práva nebo práva Unie dlouhodobě pobývajícími rezidenty nebo jsou držiteli dlouhodobých víz, jakož i jejich rodinných příslušníků. Tato omezení by rovněž měla být uplatňována tak, aby bylo zajištěno dodržování povinností souvisejících s přístupem k mezinárodní ochraně, zejména zásady nenavracení.

(15) Evropská agentura pro pohraniční a pobřežní stráž pomáhá členským státům s prováděním operativních aspektů správy vnějších hranic, mimo jiné prostřednictvím výměny informací, poskytování vybavení, budování kapacit a výcviku vnitrostátních pohraničních stráží, cílených informací a analýz rizik, nasazováním stálého útvaru Evropské pohraniční a pobřežní stráže, jakož i pomoci při pátracích a záchranných operacích zaměřených na osoby v tísni na moři, které jsou zahajovány a prováděny v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 656/2014 ([10]). Nový mandát Evropské agentury pro pohraniční a pobřežní stráž nabízí značné možnosti, jak členským státům pomoci při úkolech v oblasti ochrany hranic, mimo jiné pokud jde o prověřovací a návratové operace.

([8]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1359 ze dne 14. května 2024 o řešení krizových situací a zásahů vyšší moci v oblasti migrace a azylu a změně nařízení (EU) 2021/1147 (Úř. věst. L, 2024/1359, 22.5..2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj).

([9]) Nařízení Rady (ES) č. 866/2004 ze dne 29. dubna 2004 o režimu podle článku 2 protokolu č. 10 k aktu o přistoupení (Úř. věst. L 161, 30.4.2004, s. 128).

([10]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 656/2014 ze dne 15. května 2014, kterým se stanovují pravidla pro ostrahu vnějších námořních hranic v kontextu operativní spolupráce koordinované Evropskou agenturou pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie (Úř. věst. L 189, 27.6.2014, s. 93).

(16) Technické prostředky, jejichž cílem je nedovolenému překračování hranic zabránit, by mohly zahrnovat moderní technologie, například drony a snímače pohybu, jakož i mobilní jednotky a případně všechny typy stacionární a mobilní infrastruktury. Použití těchto technických prostředků, zejména technologií schopných shromažďovat osobní údaje, musí vycházet z jednoznačně vymezených ustanovení vnitrostátního práva a musí být prováděno v souladu s ním.

(17) Za účelem doplnění nařízení (EU) 2016/399 by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování EU, pokud jde o doplnění přílohy XI části B o další kategorie osob podnikajících nezbytně nutné cesty a o dodatečná opatření upravující ostrahu hranic, včetně vypracování společných minimálních norem pro ostrahu hranic. Tyto společné minimální normy by měly přihlédnout k druhu hranice (například pozemní, námořní nebo vzdušná hranice), mírám dopadu přiřazeným každému úseku vnějších hranic v souladu s článkem 34 nařízení (EU) 2019/1896 a k dalším relevantním faktorům, jako jsou zeměpisné zvláštnosti. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni, a aby tyto konzultace probíhaly v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů ([11]). Pro zajištění rovné účasti na vypracovávání aktů v přenesené pravomoci obdrží Evropský parlament a Rada veškeré dokumenty současně s odborníky z členských států a jejich odborníci mají automaticky přístup na setkání skupin odborníků Komise, jež se věnují přípravě aktů v přenesené pravomoci.

(18) Osoby by měly mít v prostoru bez ochrany vnitřních hranic bez ohledu na svou státní příslušnost možnost se volně a bezpečně mezi členskými státy pohybovat. Mělo by se proto jasně stanovit, že zákazem ochrany vnitřních hranic není dotčena pravomoc členských států provádět kontroly na svém území, včetně svých pohraničních oblastí pro jiné účely, než je ochrana hranic. Především by se mělo vyjasnit, že příslušné vnitrostátní orgány, včetně zdravotnických nebo donucovacích orgánů, jsou v zásadě oprávněny k výkonu veřejných pravomocí podle vnitrostátního práva za předpokladu, že účinek těchto pravomocí není rovnocenný hraničním kontrolám.

(19) Ačkoli se zákaz ochrany vnitřních hranic rozšiřuje rovněž na kontrolu s rovnocenným účinkem, neměly by být kontroly prováděné příslušnými orgány členských států považovány za rovnocenné hraničním kontrolám v případě, že jejich cílem není ochrana hranic, že vychází z všeobecných policejních informací a zkušeností nebo informací o veřejném zdraví týkajících se možných hrozeb pro veřejnou bezpečnost nebo veřejný pořádek, že se zaměřují zejména na boj proti přeshraniční trestné činnosti, omezení nedovoleného přistěhovalectví nebo zabránění šíření infekční nemoci s epidemickým potenciálem identifikované Evropským střediskem pro prevenci a kontrolu nemocí, že jsou plánovány a prováděny tak, že se zřetelně odlišují od systematických kontrol osob na hranicích, že jsou prováděny v dopravních uzlech, například přístavech, vlakových nebo autobusových nádražích a letištích, jakož i na nákladních terminálech, nebo přímo na palubě dopravních prostředků v rámci služeb přepravy cestujících a že jsou založeny na posouzení rizik.

(20) Omezení nedovoleného přistěhovalectví a přeshraniční trestné činnosti s ním spojené, jako je obchodování s lidmi, převaděčství migrantů a podvody s doklady a další formy přeshraniční trestné činnosti, by mohlo zahrnovat opatření umožňující ověření totožnosti a státní příslušnosti osob, jakož i ověření jejich pobytového statusu za předpokladu, že se toto ověřování provádí nesystematicky a na základě posouzení rizik.

(21) Při řešení hrozeb pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost může pomoci používání moderních technologií pro monitorování dopravních toků, zejména na dálnicích a dalších důležitých silnicích určených členskými státy. Zákaz ochrany vnitřních hranic by neměl být chápán tak, že brání zákonnému výkonu policejních pravomocí nebo jiných veřejných pravomocí k provádění kontrol v oblastech vnitřních hranic. Sem patří provádění kontrol, které zahrnuje použití technologií v oblasti monitorování a ostrahy, jež se na území obecně používají, nebo které jsou založeny na posouzení rizik s cílem zajistit vnitřní bezpečnost.

(22) Za účelem zajištění účinnosti těchto technologií by mělo být možné uplatňovat na silničních přechodech přiměřené omezení rychlosti.

(23) Je důležité, aby výkon policejních pravomocí nebo jiných veřejných pravomocí příslušnými orgány členských států na jejich území, zejména v jejich pohraničních oblastech, neměl nepřiměřený dopad na plynulost dopravy na silničních přechodech na vnitřních hranicích, zejména by neměl vést k nadměrným čekacím dobám. Je důležité, aby členské státy v duchu dialogu a spolupráce informovaly o svých opatřeních sousední členské státy, zejména pokud lze očekávat, že opatření bude mít významnější dopad na přeshraniční dopravu.

([11]) Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1.

(24) Zákazem ochrany vnitřních hranic by nemělo být omezeno provádění kontrol, které stanoví právo Unie. Pravidly stanovenými v tomto nařízení proto není dotčena platná pravidla týkající se provádění kontrol údajů o cestujících v příslušných databázích v době před příchodem.

(25) Je nutné zajistit, aby byly kontroly prováděné členskými státy v rámci výkonu vnitrostátních pravomocí i nadále slučitelné s prostorem bez ochrany vnitřních hranic. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že čím větší je podezření, že kontroly prováděné členskými státy v jejich pohraničních oblastech mají rovnocenný účinek jako ochrana hranic, a to s ohledem na cíl takových kontrol, jejich územní rozsah a případnou odlišnost ve srovnání s kontrolami prováděnými na zbývající části území dotčeného členského státu, tím více jsou zapotřebí přísná a podrobná pravidla a omezení, jež stanoví podmínky pro výkon policejních pravomocí v pohraniční oblasti ze strany členských států.

(26) Za účelem zlepšení fungování schengenského prostoru by členské státy měly mít možnost přijímat další opatření pro boj proti neoprávněným pohybům mezi členskými státy. Pokud vnitrostátní donucovací orgány členského státu v průběhu kontrol prováděných příslušnými orgány v rámci dvoustranné spolupráce, jež by mohly zahrnovat zejména společné policejní hlídky, zadrží v pohraničních oblastech státní příslušníky třetích zemí, kteří nemají právo pobytu v tomto členském státě, měly by mít tyto orgány možnost přemístit státní příslušníky třetích zemí do členského státu, z něhož do přemísťujícího členského státu vstoupili, za podmínky, že státní příslušníci třetích zemí nemají oprávnění k pobytu v přemisťujícím členském státu. Členský stát, ze kterého státní příslušníci třetích zemí přímo přijeli, by měl být následně povinen přijmout zadržené státní příslušníky třetích zemí.

(27) Řízení o přemístění by se nemělo vztahovat na státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou držiteli povolení k dlouhodobému pobytu Unie, a jejich rodinné příslušníky v souladu se směrnicí Rady 2003/109/ES ([12]), státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů Unie požívajících práva na volný pohyb v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ([13]), státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou držiteli platného dlouhodobého víza, a jejich rodinné příslušníky v souladu s vnitrostátním právem, státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou držiteli platného krátkodobého víza, státní příslušníky třetích zemí, kteří mají právo cestovat bez víz v rámci schengenského prostoru po dobu 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, pokud nepřekročí toto období 90 dnů, žadatelé o mezinárodní ochranu podle článku 3 bod 13 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1348 ([14]) a osoby požívající mezinárodní ochrany podle článku 3 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1347 ([15]).Pokud jde o žadatele zadržené v rámci dvoustranné spolupráce, měla by se použít příslušná ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1351 ([16]).

(28) Postup, na základě kterého by měl mít členský stát možnost přemístit zadržené státní příslušníky třetích zemí, kteří nemají právo pobytu, do členského státu, ze kterého daná osoba přímo přijela, by měl být proveden promptně, měly by se však na něj vztahovat záruky a měl by plně respektovat základní práva a zásadu nediskriminace zakotvenou v článku 21 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina"), a zamezit tak profilování na základě rasového původu. Orgány by měly mít možnost ověřovat příslušné informace, které mají okamžitě k dispozici a které se týkají pohybů dotčených osob. Tyto informace by mohly zahrnovat objektivní prvky, které by orgánům umožnily dospět k závěru, že daná osoba v nedávné době cestovala z jiného členského státu, a mezi něž patří držení dokumentů, včetně pokladních dokladů nebo faktur prokazujících nedávnou cestu z jiného členského státu. Státním

([12]) Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (Úř. věst. L 16, 23.1.2004, s. 44).

([13]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. L 158, 30.4.2004, s. 77).

([14]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1348 ze dne 14. května 2024 o zavedení společného řízení o mezinárodní ochraně v Unii a o zrušení směrnice 2013/32/EU (Úř. Věst. L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

([15]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1347 ze dne 14. května 2024 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu dělené ochrany, o změně směrnice Rady 2003/109/ES a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (Úř. věst. L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj).

([16]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1351 ze dne 14. května 2024 o řízení azylu a migrace, o změně nařízení (EU) 2021/1147 a (EU) 2021/1060 a o zrušení nařízení (EU) č. 604/2013 (Úř. věst. L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj).

příslušníkům třetích zemí, na něž se vztahuje řízení o přemístění, by mělo být písemně předloženo odůvodněné rozhodnutí. Ačkoli by rozhodnutí mělo být okamžitě vykonatelné, měl by mít státní příslušník třetí země možnost použít účinný opravný prostředek, jímž by se mohl proti rozhodnutí o přemístění odvolat nebo požádat o jeho přezkum. Tento opravný prostředek by neměl mít odkladný účinek.

(29) Řízení o přemístění podle tohoto nařízení není povinné a není jím dotčena stávající možnost členských států vracet neoprávněně pobývající státní příslušníky třetích zemí v souladu s dvoustrannými dohodami nebo ujednáními uvedenými v čl. 6 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (dále jen „směrnice o navracení“) ([17]), pokud jsou tyto osoby zjištěny mimo pohraniční oblasti.

(30) Při využívání řízení o přemístění podle tohoto nařízení by členské státy měly zavést praktické postupy v rámci své dvoustranné spolupráce, a to i za tím účelem, aby se používání tohoto řízení o přemístění mohly zpravidla vyhnout, zejména na úsecích vnitřních hranic, kde byla ochrana hranic dočasně znovu zavedena nebo prodloužena.

(31) Pokud je státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o přemístění, dopraven na hranice dopravcem, měl by mít příslušný orgán možnost v souladu s vnitrostátním právem dohodnout postup, aby byl státní příslušník třetí země neprodleně přemístěn do přijímajícího členského státu.

(32) V souvislosti s neohlášenými návštěvami podle čl. 4 odst. 3 nařízení (EU) 2022/922 je důležité, aby Komise věnovala zvláštní pozornost provedení řízení o přemístění.

(33) V prostoru bez vnitřních hranic, v němž se osoby mohou volně pohybovat, což představuje jeden z hlavních úspěchů Unie, v souladu s čl. 3 odst. 2 Smlouvy o EU, by znovuzavedení ochrany vnitřních hranic mělo zůstat výjimkou a mělo by být pouze krajním opatřením. Výjimky z volného pohybu osob a odchylky od něj je třeba vykládat striktně. Aby nebyla ohrožena samotná zásada neprovádění ochrany vnitřních hranic zakotvená v čl. 3 odst. 2 Smlouvy o EU a zopakovaná v čl. 67 odst. 2 Smlouvy o fungování EU, mělo by být znovuzavedení ochrany vnitřních hranic z důvodu stejné hrozby stanoveno v souladu s tímto nařízením na jednoznačně vymezenou dobu.

(34) Řešení hrozeb pro schengenský prostor by mohlo ve výjimečných případech vyžadovat, aby členské státy přijaly jako krajní možnost opatření na vnitřních hranicích. Jelikož má dočasné znovuzavedení ochrany vnitřních hranic vliv na tento volný pohyb osob, mělo by být jakékoli rozhodnutí o takovém znovuzavedení přijato v souladu se společně dohodnutými kritérii a mělo by být řádně oznámeno Komisi, Parlamentu a Radě nebo doporučeno orgánem Unie. Členské státy mají i nadále pravomoc rozhodnout o potřebě dočasného znovuzavedení nebo prodloužení ochrany hranic. Podle stávajících pravidel je znovuzavedení ochrany vnitřních hranic možné v případě, že jeden členský stát čelí po omezenou dobu závažné hrozbě pro vnitřní bezpečnost nebo veřejný pořádek. Závažnou hrozbu pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost mohou představovat zejména terorismus a organizovaná trestná činnost, rozsáhlé mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví nebo rozsáhlé nebo významné mezinárodní události, jako jsou sportovní, obchodní nebo politické události.

(35) Závažná hrozba pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost by rovněž mohla vzniknout v důsledku náhlých rozsáhlých neoprávněných pohybů státních příslušníků třetích zemí mezi členskými státy, jestliže tato hrozba vytváří situaci, kdy vzniká značná zátěž pro celkové zdroje a kapacity dobře připravených příslušných orgánů, a je pravděpodobné, že ohrozí celkové fungování prostoru bez ochrany vnitřních hranic a k řešení těchto přílivů a pohybů nebudou postačovat jiné prostředky stanovené v tomto nařízení. Členské státy by měly mít v tomto ohledu možnost opřít se o objektivní a kvantifikované zprávy o neoprávněných pohybech, jsou-li k dispozici, zejména v případech, kdy jsou pravidelně vydávány příslušnými agenturami Unie v souladu s jejich příslušnými mandáty.

(36) Pandemie onemocnění COVID-19 ukázala, že je zapotřebí celounijní mechanismus, který by se vztahoval na situace, kdy v rámci schengenského prostoru čelí několik členských států rozsáhlé mimořádné situaci v oblasti veřejného zdraví současně, což ohrožuje řádné fungování schengenského prostoru. Nový ochranný mechanismus schengenského prostoru by měl umožnit koordinované řešení problémů, aby tak byly chráněny zájmy osob, které mají mít z prostoru bez ochrany vnitřních hranic prospěch, a to tím, že bude maximalizována účinnost přijatých opatření a minimalizovány jejich nepříznivé vedlejší dopady.

([17]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 98).

(37) Nový ochranný mechanismus schengenského prostoru by měl Radě umožnit přijmout na návrh Komise rozhodnutí, jímž bude povoleno dočasné znovuzavedení nebo prodloužení ochrany vnitřních hranic v případě rozsáhlé mimořádné situaci v oblasti veřejného zdraví uznané na úrovni Unie. S ohledem na politicky citlivou povahu takového rozhodnutí, jež upravuje možnost členských států za určitých okolností znovu zavést nebo prodloužit ochranu vnitřních hranic, by prováděcí pravomoci k přijetí rozhodnutí na návrh Komise měly být svěřeny Radě. Toto rozhodnutí by mělo zahrnovat veškerá vhodná zmírňující opatření.

(38) Zřízení nového ochranného mechanismu schengenského prostoru by nemělo nijak zasahovat do práva členských států, aby v případě, že to situace vyžaduje, mohly předem přijmout jednostranná opatření v souladu s tímto nařízením. Opatření Unie, poté co bylo přijato, by se však mělo stát jediným základem pro koordinovanou reakci na zjištěnou hrozbu.

(39) S cílem zajistit soulad se zásadou proporcionality by mělo být rozhodnutí Rady přijato na omezenou dobu až šesti měsíců, jež může být za podmínky pravidelného přezkumu provedeného na návrh Komise prodlužována tak dlouho, dokud trvá rozsáhlá mimořádná situace v oblasti veřejného zdraví. Původní rozhodnutí by mělo zahrnovat posouzení očekávaného dopadu přijatých opatření, včetně jejich nepříznivých vedlejších dopadů, aby se určilo, zda je ochrana vnitřních hranic odůvodněná, nebo zda by místo ní mohla být účinně uplatněna méně omezující opatření. Následná rozhodnutí by měla zohlednit vývoj hrozby pro veřejné zdraví. Členské státy by měly neprodleně uvědomit Evropský parlament, Komisi a ostatní členské státy o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic v souladu s rozhodnutím Rady.

(40) Znovuzavedení ochrany vnitřních hranic, ať už na základě jednostranných rozhodnutí přijatých členskými státy nebo na úrovni Unie, má vážné dopady na fungování schengenského prostoru a právo volného pohybu. S cílem zajistit, aby veškerá rozhodnutí o znovuzavedení ochrany hranic byla jakožto krajní opatření přijímána pouze v nezbytných případech, mělo by rozhodnutí o dočasném znovuzavedení nebo prodloužení ochrany hranic vycházet ze společných kritérií a mělo by být naprosto nezbytné a přiměřené.

(41) V souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie musí být odchylka od základní zásady volného pohybu osob vykládána striktně a pojem veřejného pořádku předpokládá existenci skutečné, aktuální a dostatečně závažné hrozby, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti.

(42) Členské státy by měly nejprve posoudit vhodnost dočasné ochrany vnitřních hranic s ohledem na povahu zjištěné závažné hrozby a vhodnost alternativních opatření k dosažení stejných cílů, jaké sleduje ochrana vnitřních hranic, například přiměřených kontrol prováděných v rámci výkonu policejních nebo jiných veřejných pravomocí nebo formou policejní spolupráce v souladu s právem Unie, včetně možnosti využít řízení o přemístění, nebo společných opatření týkajících se dočasných cestovních omezení. V tomto ohledu by členské státy měly věnovat zvláštní pozornost pravděpodobnému dopadu ochrany vnitřních hranic na pohyb osob v prostoru bez ochrany vnitřních hranic a na fungování přeshraničních regionů a posoudit jej. Toto posouzení by mělo být obsaženo v oznámení, jež jsou členské státy povinny předkládat Komisi, Parlamentu a Radě. V případě prodloužení ochrany vnitřních hranic z důvodu předvídatelných událostí na dobu delší než počáteční období šesti měsíců by měl členský stát rovněž provést posouzení rizik. Toto posouzení rizik by mělo zahrnovat podrobnosti o rozsahu a předpokládaném vývoji zjištěné závažné hrozby, informace o předpokládané době jejího trvání a úsecích vnitřních hranic, které jí jsou dotčeny, informace o koordinačních opatřeních s jinými členskými státy, na něž mají tato opatření dopad, a opatřeních, která dotčený členský stát přijal a hodlá přijmout ke zmírnění zjištěné závažné hrozby, s cílem zrušit ochranu vnitřních hranic za účelem zachování zásady volného pohybu.

(43) Za účelem zmírnění nepříznivých dopadů znovuzavedení ochrany vnitřních hranic by každé rozhodnutí o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic mělo být doprovázeno zmírňujícími opatřeními. Tato opatření by měla zahrnovat opatření k zajištění bezproblémového fungování přepravy zboží, jakož i bezproblémového přemísťování pracovníků v dopravě a námořníků tím, že zřídí tzv. zelené pruhy. S ohledem na potřebu zajistit pohyb osob, jejichž činnost může být klíčová pro zachování dodavatelského řetězce nebo poskytování základních služeb, by členské státy mohly navíc rovněž uplatňovat stávající pokyny týkající se přeshraničních pracovníků, které stanovila Komise ve svém sdělení ze dne 30. března 2020 nazvaném „Pokyny k výkonu volného pohybu pracovníků během šíření onemocnění COVID-19“. Pravidla pro znovuzavedení ochrany vnitřních hranic by proto měla zohledňovat

doporučení a pokyny, jež byly jakožto odolná bezpečnostní síť v průběhu pandemie onemocnění COVID-19 pro zajištění jednotného trhu přijaty, aby bylo zajištěno, že je členské státy budou uplatňovat jako zmírňující opatření během znovuzavedení ochrany vnitřních hranic. Zejména by měla být stanovena opatření, která zajistí nepřetržité fungování jednotného trhu a ochrání zájmy přeshraničních regionů a hraničních partnerských měst, včetně například udělování povolení nebo výjimek pro obyvatele přeshraničních regionů.

(44) Oznámení, jež mají členské státy předložit, by mělo být rozhodující při posuzování souladu s kritérii a podmínkami pro dočasné znovuzavedení ochrany vnitřních hranic. Komise by měla za účelem zajištění řádného monitorování znovuzavedené ochrany vnitřních hranic a zlepšení kvality informací, jež dostává, přijmout prováděcím akt, kterým zavede vzor pro oznámení o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic. Členské státy by z důvodu veřejné bezpečnosti neměly být povinny poskytovat všechny informace, a to s ohledem na důvěrnost probíhajících vyšetřování. Členské státy by měly mít možnost utajit všechny nebo některé informace uvedené v oznámení, aniž by tím bylo dotčeno používání vhodných a bezpečných kanálů.

(45) S cílem zajistit, aby ochrana vnitřních hranic byla skutečně krajním opatřením uplatňovaným pouze po nezbytně nutnou dobu, a s cílem možno posoudit nezbytnost a přiměřenost ochrany vnitřních hranic k řešení předvídatelných hrozeb a umožnit Komisi, aby posoudila, zda je tato ochrana výjimečným opatřením, měly by členské státy vypracovat posouzení rizik, které se předloží Komisi, v případě, že je ochrana vnitřních hranic prodloužena v reakci na předvídatelné hrozby na dobu delší než počátečních šest měsíců. Členské státy musí zejména uvést rozsah a vývoj zjištěné závažné hrozby včetně předpokládané doby jejího trvání a informace o tom, které úseky vnitřních hranic mohou být zasaženy, proč zjištěnou hrozbu nevyřeší alternativní opatření a jaká jsou jejich koordinovaná opatření s dalšími členskými státy, na které ochrana vnitřních hranic má nebo pravděpodobně bude mít dopad.

(46) Komise by měla být oprávněna požadovat na základě obdrženého oznámení doplňující informace, včetně informací o posouzení rizik nebo opatřeních v oblasti spolupráce a koordinace s členskými státy, na které má plánované prodloužení ochrany vnitřních hranic dopad. Pokud oznámení nesplňuje minimální požadavky, měla by Komise oznámení projednat s dotčeným členským státem a požádat jej o doplňující informace nebo tento členský stát požádat o doplnění jeho původního oznámení.

(47) Komise by měla nejméně jednou ročně podat současně Evropskému parlamentu a Radě zprávu o fungování prostoru bez ochrany vnitřních hranic („zprávu o stavu Schengenu“). Komise by rovněž měla mít možnost tuto zprávu samostatně projednat s Evropským parlamentem a Radou. Tato zpráva by měla obsahovat seznam všech rozhodnutí o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic přijatých během příslušného roku, jakož i opatření, která v souvislosti se znovuzavedením ochrany vnitřních hranic Komise přijala. Zpráva by měla věnovat zvláštní pozornost ochraně hranic, které jsou zavedeny déle než dvanáct měsíců. Měla by rovněž zahrnovat posouzení nezbytnosti a přiměřenosti znovuzavedení a prodloužení ochrany hranic v období, na které se tato zpráva vztahuje, jakož i informace o trendech v prostoru bez ochrany vnitřních hranic, pokud jde o neoprávněné pohyby státních příslušníků třetích zemí, a to s přihlédnutím k dostupným informacím od příslušných agentur Unie a analýze údajů z příslušných informačních systémů. Zpráva o stavu Schengenu rovněž by měla rovněž zahrnovat oznamovací povinnosti vyplývající z článku 20 schengenského hodnotícího a monitorovacího mechanismu.

(48) Zprávu o stavu Schengenu by měla rovněž doprovázet zpráva předkládaná v souladu s článkem 25 nařízení (EU) 2022/922.

(49) Mechanismus pro dočasné znovuzavedení ochrany vnitřních hranic v naléhavých situacích nebo pro řešení předvídatelných hrozeb by měl Komisi umožnit uspořádat konzultace mezi členskými státy. Komise by měla konzultace uspořádat, pokud o to přímo dotčený členský stát požádá. Do tohoto procesu by měly být zapojeny příslušné agentury Unie, jež mohou v případě potřeby poskytnout své odborné znalosti. Tyto konzultace by se měly zabývat možností uplatnění alternativních opatření a v případě potřeby praktických opatření k provádění ochrany vnitřních hranic a jejich trvání. Pokud Komise nebo některý členský stát vydá stanovisko vyjadřující znepokojení ohledně znovuzavedení ochrany hranic, měly by být tyto konzultace povinné.

(50) Komise a členské státy by měly mít možnost vyjádřit jakékoli znepokojení ohledně nezbytnosti a přiměřenosti rozhodnutí členského státu znovu zavést ochranu vnitřních hranic z důvodu naléhavosti nebo z důvodu řešení předvídatelné hrozby. Pokud je ochrana vnitřních hranic znovu zavedena a prodloužena z důvodu předvídatelných hrozeb na souhrnnou dobu delší než dvanáct měsíců, měla by Komise vydat stanovisko posuzující nezbytnost a přiměřenost takové ochrany vnitřních hranic. Pokud se členský stát domnívá, že existuje závažná výjimečná situace, která odůvodňuje pokračující potřebu ochrany vnitřních hranic po dobu delší než dva roky, měly by být stanoveny další záruky, pokud jde o posouzení rizik. Oznámení dotčeného členského státu by mělo zahrnovat opatření, která hodlá přijmout, případně ve spolupráci s dalšími členskými státy, a která umožňují danou hrozbu řešit, jakož i popis zvažovaných prostředků, opatření, podmínek a harmonogramu pro zrušení ochrany vnitřních hranic, jakmile to bude možné, za účelem zachování zásady volného pohybu. Komise by měla v takovém případě vydat nové stanovisko. Takovým stanoviskem nejsou dotčena donucovací opatření, ani žaloby pro porušení, jež musí Komise jakožto strážkyně Smluv kdykoli zahájit proti kterémukoli členskému státu za neplnění povinností stanovených právem Unie. Je-li vydáno stanovisko, měla by Komise zahájit konzultace s dotčenými členskými státy. Ačkoli závažná hrozba pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost členského státu nemusí být v prostoru bez ochrany vnitřních hranic nutně časově omezena, je za účelem zachování zásady volného pohybu nezbytné omezit maximální dobu trvání ochrany vnitřních hranic na základě stejné závažné hrozby, a to maximálně na dva roky. Za výjimečných okolností a za konkrétních podmínek by členské státy měly mít možnost rozhodnout prodloužit ochranu vnitřních hranic o další dvě šestiměsíční období. Ochrana vnitřních hranic na základě stejné závažné hrozby by však v žádném případě neměla překročit celkem tři roky.

(51) Aby bylo možné provést analýzu ex post daného rozhodnutí o dočasném znovuzavedení ochrany vnitřních hranic, měly by mít členské státy i nadále povinnost předložit zprávu o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic Evropskému parlamentu, Radě a Komisi poté, co tuto ochranu hranic zrušily. Je-li ochrana prováděna po několik prodloužených období, měla by být předložena další zpráva po uplynutí dvanácti měsíců a poté znovu po dalších dvanácti měsících, pokud je ochrana výjimečně zachována. Zpráva by měla obsahovat zejména úvodní a následné posouzení nezbytnosti ochrany vnitřních hranic a dodržování kritérií pro znovuzavedení ochrany vnitřních hranic. Komise by měla přijmout prováděcí akt, kterým zavede vzor pro tyto zprávy, a zpřístupnit vzor na internetu.

(52) Při provádění tohoto nařízení nesmějí členské státy diskriminovat žádné osoby na základě pohlaví, rasy, barvy pleti, etnického nebo sociálního původu, genetických rysů, jazyka, náboženského vyznání či přesvědčení, politických názorů či jakýchkoli jiných názorů, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, zdravotního postižení, věku nebo sexuální orientace.

(53) Příslušné orgány uvedené v tomto nařízení by měly při všech činnostech vykonávaných jimi podle tohoto nařízení, a to i při výkonu svých pravomocí k provádění kontrol, plně dodržovat pravidla o ochraně údajů podle práva Unie. Na zpracování osobních údajů příslušnými vnitrostátními orgány pro účely tohoto nařízení se v jejich příslušné oblasti použití vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ([18]) nebo směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ([19]).

(54) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž posílení fungování schengenského prostoru, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy jednajícími samostatně, neboť je nezbytné změnit společná pravidla stanovená na úrovni Unii, ale spíše jej může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o EU. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.

(55) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné. Vzhledem k tomu, že toto nařízení doplňuje schengenské *acquis* podle ustanovení hlavy 4 části třetí Smlouvy o založení Evropského společenství, rozhodne se Dánsko v souladu s článkem 5 uvedeného protokolu do šesti měsíců ode dne přijetí tohoto nařízení Radou, zda je provede ve svém vnitrostátním právu.

([18]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

([19]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 89).

(56) Toto nařízení rozvíjí ta ustanovení schengenského *acquis*, kterých se neúčastní Irsko v souladu s rozhodnutím Rady 2002/192/ES ([20]); Irsko se tedy na přijímání tohoto nařízení nepodílí a není pro něj závazné ani použitelné.

(57) Pokud jde o Island a Norsko, rozvíjí toto nařízení ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* ([21]), která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodě A rozhodnutí Rady 1999/437/ES ([22]).

(58) Pokud jde o Švýcarsko, rozvíjí toto nařízení ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Dohody mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* ([23]), která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodě A rozhodnutí Rady 1999/437/ES ve spojení s článkem 3 rozhodnutí Rady 2008/146/ES ([24]).

(59) Pokud jde o Lichtenštejnsko, rozvíjí toto nařízení ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Protokolu mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím, Švýcarskou konfederací a Lichtenštejnským knížectvím o přistoupení Lichtenštejnského knížectví k Dohodě mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* ([25]), která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodě A rozhodnutí 1999/437/ES ve spojení s článkem 3 rozhodnutí Rady 2011/350/EU ([26]).

(60) Tímto nařízením není dotčeno použití směrnice 2004/38/ES.

(61) Toto nařízení respektuje základní práva a dodržuje zásady uznané zejména Listinou.

(62) Nařízení (EU) 2016/399 by proto mělo být odpovídajícím způsobem změněno,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Nařízení (EU) 2016/399 se mění takto:

1) Článek 2 se mění takto:

a) bod 12 se nahrazuje tímto:

„12. ‚ostrahou hranic' ostraha hranic mezi hraničními přechody a ostraha hraničních přechodů mimo stanovenou provozní dobu, včetně preventivních opatření, jejichž cílem je zabránit nedovolenému překračování hranic nebo obcházení hraničních kontrol nebo tyto případy odhalovat, zvyšovat situační povědomí, bojovat proti přeshraniční trestné činnosti a přijímat opatření proti osobám, které překročily hranice nezákonně;"

([20]) Rozhodnutí Rady 2002/192/ES ze dne 28. února 2002 o žádosti Irska, aby se na ně vztahovala některá ustanovení schengenského *acquis* (Úř. věst. L 64, 7.3.2002, s. 20).
([21]) Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 36.
([22]) Rozhodnutí Rady 1999/437/ES ze dne 17. května 1999 o některých opatřeních pro uplatňování dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* (Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 31).
([23]) Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 52.
([24]) Rozhodnutí Rady 2008/146/ES ze dne 28. ledna 2008 o uzavření Dohody mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* jménem Evropského společenství (Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 1).
([25]) Úř. věst. L 160, 18.6.2011, s. 21.
([26]) Rozhodnutí Rady 2011/350/EU ze dne 7. března 2011 o uzavření Protokolu mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím, Švýcarskou konfederací a Lichtenštejnským knížectvím o přistoupení Lichtenštejnského knížectví k dohodě mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* jménem Evropské unie, pokud jde o zrušení kontrol na vnitřních hranicích a pohyb osob (Úř. věst. L 160, 18.6.2011, s. 19).

b) doplňují se nové body, které znějí:

„27. ‚rozsáhlou mimořádnou situací v oblasti veřejného zdraví' mimořádná situace v oblasti veřejného zdraví uznaná na úrovni Unie Komisí s přihlédnutím k informacím od příslušných vnitrostátních orgánů, pokud vážná přeshraniční zdravotní hrozba může mít rozsáhlé dopady na výkon práva volného pohybu.

28. ‚nezbytně nutnou cestou' cesta osoby, na kterou se nevztahují omezení vstupu podle čl. 21a odst. 4 nebo 5 v souvislosti s nezbytnou činností nebo potřebou, a s přihlédnutím ke všem platným mezinárodním závazkům Unie a členských států;

29. ‚cestou, jež není nezbytně nutná' cesta jiná než nezbytně nutná;

30. ‚dopravními uzly' letiště, námořní nebo říční přístavy, vlaková nebo autobusová nádraží, jakož i nákladní terminály."

2) V článku 5 se do odstavce 3 vkládá nový pododstavec, který zní:

„Pokud se velký počet migrantů pokouší překročit jejich vnější hranice nedovoleným způsobem, hromadně a za použití síly, mohou členské státy přijmout nezbytná opatření k zachování bezpečnosti a veřejného pořádku."

3) V článku 5 se doplňuje tento odstavec:

„4. Zejména dojde-li k účelovému využívání migrantů, jak je uvedeno v čl. 1 odst. 4 písm. b) první větě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1359 (*), mohou členské státy, v případě, že to vyžadují okolnosti, konkrétní hraniční přechody oznámené podle odstavce 1 druhého pododstavce tohoto článku dočasně uzavřít nebo omezit jejich provozní dobu.

Veškerá opatření přijatá podle prvního pododstavce tohoto odstavce a odstavce 3 druhého pododstavce tohoto článku se uplatňují způsobem, jenž je přiměřený a plně respektuje práva:

a) osob požívajících právo na volný pohyb podle práva Unie;

b) státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty podle směrnice Rady 2003/109/ES (**), a osob, které mají právo na pobyt na základě jiných nástrojů Unie nebo vnitrostátních právních předpisů, nebo osob, které jsou držiteli vnitrostátních dlouhodobých víz, jakož i jejich rodinných příslušníků, a

c) státních příslušníků třetích zemí usilujících o mezinárodní ochranu.

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1359 ze dne 14. května 2024 o řešení krizových situací a zásahů vyšší moci v oblasti migrace a azylu a o změně nařízení (EU) 2021/1147 (Úř. věst. L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj).

(**) Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (Úř. věst. L 16, 23.1.2004, s. 44)."

4) Článek 13 nařízení se nahrazuje tímto:

„Článek 13

Ostraha hranic

1. Hlavním účelem ostrahy hranic je zabránit nedovolenému překračování hranic a tyto případy odhalovat, přispívat ke zvyšování situačního povědomí, čelit přeshraniční trestné činnosti a přijímat opatření proti osobám, které překročily hranice nezákonně. Zahrnuje rovněž provádění analýz rizik. Aniž jsou dotčeny články 3 a 4, osoba, která překročila hranice nezákonně a která nemá právo pobytu na území dotčeného členského státu, se zadrží a je proti ní vedeno řízení v souladu se směrnicí 2008/115/ES.

2. K výkonu ostrahy hranic používá pohraniční stráž veškeré dostupné zdroje, včetně stálých nebo mobilních jednotek. Ostraha hranic se provádí takovým způsobem, aby se osobám zamezilo v nedovoleném překračování hranic mezi hraničními přechody nebo obcházení kontrol na hraničních přechodech a aby byly od takového jednání odrazeny, a přitom byly plně dodrženy povinnosti stanovené v článku 4.

3. Ostrahu mezi hraničními přechody provádějí příslušníci pohraniční stráže, jejichž počet a metody jsou přizpůsobeny stávajícím nebo předvídaným rizikům a hrozbám. V rámci ostrahy se využívají situační obrazy, aby se zvýšily schopnosti vedoucí ke snižování ztrát na životech migrantů na vnějších hranicích, podél nich nebo v jejich blízkosti. Tato činnost zahrnuje i časté a náhlé změny doby ostrahy a jiné metody nebo techniky, aby se účinně předešlo nedovolenému překračování hranic nebo aby bylo nedovolené překračování hranic odhaleno.

4. Ostrahu provádějí stálé nebo mobilní jednotky, které plní své povinnosti tím, že střeží místa nebo zaujímají stanoviště na místech, o kterých je známo či o kterých se má za to, že se jedná o citlivá místa. Cílem této ostrahy má být zabránit nedovolenému překračování hranic nebo zadržet osoby v souvislosti s nedovoleným překročením vnější hranice. Ostrahu lze provádět rovněž technickými prostředky, včetně prostředků elektronických, vybavení, systémy ostrahy a případně všechny typy stacionární a mobilní infrastruktury.

5. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 37 tohoto nařízení, pokud jde o doplňující opatření na ostrahu hranic, včetně vypracování společných minimálních norem v oblasti ostrahy hranic. Tyto společné minimální normy zohledňují druh hranic, například pozemní, námořní nebo vzdušné hranice, úrovně dopadu přiřazené každému úseku vnějších hranic v souladu s článkem 34 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1896 (*) a další relevantní faktory, jako jsou zeměpisná specifika.

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1896 ze dne 13. listopadu 2019 o Evropské pohraniční a pobřežní stráži a o zrušení nařízení (EU) č. 1052/2013 a (EU) 2016/1624 (Úř. věst. L 295, 14.11.2019, s. 1)“;

5) Název kapitoly V se mění takto: „Zvláštní opatření týkající se vnějších hranic“;

6) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 21a

Dočasná omezení cest do Unie

1. Tento článek se použije v případě rozsáhlých mimořádných situací v oblasti veřejného zdraví.

2. Rada může na návrh Komise přijmout prováděcí nařízení, jimiž stanoví dočasná omezení cest do členských států, která se budou uplatňovat na vnějších hranicích.

Dočasná omezení cest mohou zahrnovat omezení vstupu do členských států a dočasná omezení související se zdravotní situací, která jsou nezbytná pro ochranu veřejného zdraví v prostoru bez ochrany vnitřních hranic. Tato dočasná omezení související se zdravotní situací mohou zahrnovat testování, karanténu a samoizolaci.

Dočasná omezení cest do Unie musí být přiměřená a nediskriminační. Pokud členský stát přijme přísnější dočasná omezení, než jsou ta, která jsou stanovena v prováděcím nařízení, nesmí mít tato omezení negativní dopad na fungování prostoru bez ochrany vnitřních hranic. Dočasná omezení související se zdravotní situací pro osoby požívající práva na volný pohyb podle práva Unie musí být vždy v souladu se směrnicí 2004/38/ES.

3. Omezení vstupu se nevztahují na tyto kategorie osob, a to bez ohledu na účel jejich cesty:

a) osoby požívající právo na volný pohyb podle práva Unie;

b) státní příslušníci třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty podle směrnice Rady 2003/109/ES, a osoby, které mají právo na pobyt na základě jiných nástrojů práva Unie nebo vnitrostátního práva, včetně osob požívajících mezinárodní ochrany nebo osob, které jsou držiteli vnitrostátních dlouhodobých víz, jakož i jejich rodinní příslušníci.

4. Na kategorie osob uvedené v příloze XI části A se nevztahuje omezení vstupu.

5. Na kategorii osob uvedenou v příloze XI části B se omezení vstupu nevztahují, pokud je tato kategorie zahrnuta v prováděcím nařízení uvedeném v odstavci 2.

6. Prováděcí nařízení podle odstavce 2 musí v příslušných případech:

a) pokud to vyžaduje povaha rozsáhlé mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví, určit kategorie osob uskutečňujících nezbytně nutné cesty uvedené v příloze XI části B, na něž se omezení vstupu nemá vztahovat;

b) stanovit zeměpisné oblasti nebo třetí země, na cesty z nichž se mohou vztahovat omezení, nebo výjimky z těchto omezení, a zavést postup pro pravidelný přezkum situace těchto oblastí nebo zemí a zavedených omezení cest na základě objektivní metodiky a objektivních kritérií, zejména s ohledem na epidemiologickou situaci;

c) stanovit podmínky, za kterých lze omezit cesty, jež nejsou nezbytně nutné, nebo stanovit výjimky z těchto omezení, včetně požadavků na doložení důvodnosti výjimek, a podmínky týkající se délky a povahy pobytu v oblastech nebo zemích uvedených v písmenu b);

d) odkazovat na minimální dočasná omezení související se zdravotní situací, která se mohou vztahovat na osoby uvedené v odst. 3 písm. a) a b);

e) odchylně od odstavců 4 a 5 stanovit podmínky, za kterých lze uložit cestovní omezení osobám, které uskutečňují nezbytně nutné cesty;

7. Omezení vstupu do členských států pro osoby, které uskutečňují nezbytně nutnou cestu, lze uložit pouze výjimečně, na přísně omezenou dobu, do okamžiku, dokud nejsou k dispozici dostatečné informace o rozsáhlých mimořádných situacích v oblasti veřejného zdraví uvedených v odstavci 1 a dokud Rada na návrh Komise neurčí a nepřijme alternativní omezení související se zdravotní situací, jež jsou nezbytná pro ochranu veřejného zdraví vztahující se na tyto osoby.“

7) Článek 23 se nahrazuje tímto:

„Článek 23

Kontroly na území členských států

Zrušení ochrany vnitřních hranic se nedotýká:

a) výkonu policejních pravomocí nebo jiných veřejných pravomocí příslušnými orgány členských států na jejich území, včetně jejich oblastí vnitřních hranicí, jež jsou jim svěřeny v souladu s vnitrostátním právem, pokud výkon těchto pravomocí nemá účinek rovnocenný hraničním kontrolám. Výkon těchto pravomocí může tam, kde je to vhodné, zahrnovat používání technologií pro účely monitorování a ostrahy obecně používaných na daném území za účelem řešení hrozeb pro veřejnou bezpečnost nebo veřejný pořádek. Výkon pravomocí příslušnými orgány nesmí být považován za rovnocenný provádění hraničních kontrol zejména tehdy, pokud opatření splňují všechny tyto podmínky:

i) nemají za cíl ochranu hranic;

ii) vychází z všeobecných policejních informací nebo, je-li cílem zabránit šíření infekční nemoci, z informací týkajících se veřejného zdraví, a zkušeností příslušných orgánů týkajících se možných hrozeb pro veřejnou bezpečnost nebo veřejný pořádek a mají především za cíl:

— bojovat proti přeshraniční trestné činnosti,

— omezit nedovolené přistěhovalectví, nebo

— zabránit šíření infekční nemoci s epidemickým potenciálem zjištěné Evropským střediskem pro prevenci a kontrolu nemocí;

iii) jsou plánována a prováděna tak, že se zřetelně odlišují od systematických kontrol osob na vnějších hranicích, včetně případů, kdy jsou prováděna v dopravních uzlech nebo přímo na palubě dopravních prostředků v rámci služeb přepravy cestujících a jsou založena na posouzení rizik;

b) možnosti příslušných orgánů členského státu nebo dopravců provést bezpečnostní kontroly osob v dopravních uzlech v souladu s vnitrostátním právem, pokud se takové kontroly provádějí i u osob, které cestují v rámci členského státu;

c) možnosti členského státu svými právními předpisy stanovit povinnost držet nebo mít u sebe průkazy a doklady;

d) možnosti členského státu stanovit svými právními předpisy povinnost státních příslušníků třetích zemí hlásit svou přítomnost na jeho území a povinnosti správců ubytovacích zařízení zajistit, aby státní příslušníci třetích zemí vyplnili a podepsali registrační formuláře, s výjimkou doprovázejících manželů či manželek nebo doprovázejících nezletilých osob nebo členů turistických skupin, podle ustanovení článků 22 nebo 45 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen ‚Schengenská úmluva').“;

8) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 23a

Postup pro přemístění osob zadržených v oblastech vnitřních hranic

1. Aniž by byl dotčen článek 22, stanoví tento článek postup pro přemístění státního příslušníka třetí země zadrženého v pohraničních oblastech uvedených v článku 23, za předpokladu, že jsou splněny tyto podmínky:

a) státní příslušník třetí země je zadržen během kontrol prováděných příslušnými orgány obou členských států v rámci dvoustranné spolupráce, která může zahrnovat zejména společné policejní hlídky, za podmínky, že členské státy souhlasily s použitím takového postupu v rámci dvoustranné spolupráce, a

b) existuje důvodné podezření, že státní příslušník třetí země přichází přímo z druhého členského státu, přičemž je na základě informací, které mají orgány, které zadržení provedly, okamžitě k dispozici, včetně výpovědi dotčené osoby, dokladů totožnosti, cestovních nebo jiných dokladů nalezených u této osoby nebo výsledků vyhledávání prováděného v příslušných vnitrostátních databázích a databázích Unie, zjištěno, že tento příslušník třetí země nemá právo pobytu na území členského státu, do něhož přišel.

Postup stanovený v odstavcích 1 a 2 se nepoužije na žadatele podle čl. 3 bodu 13 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1348 (*) ani na osoby požívající mezinárodní ochrany podle čl. 3 bodu 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1374 (**).

Při přemístění státního příslušníka třetí země, o němž se přemisťující členský stát domnívá, že je nezletilý, informuje tento přemisťující členský stát o této domněnce přijímající členský stát a oba členské státy zajistí, aby byla přijata všechna opatření v nejlepším zájmu dítěte a v souladu s jejich příslušnými vnitrostátními právními předpisy.

2. Odchylně od čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES mohou příslušné orgány členského státu, jsou-li splněny podmínky stanovené v odstavci 1 tohoto článku, rozhodnout o okamžitém přemístění dotčeného státního příslušníka třetí země do členského státu, z něhož daná osoba přišla, v souladu s postupem uvedeným v příloze XII.

3. Státní příslušníci třetích zemí, kteří byli zadrženi v pohraničních oblastech a přemístěni v rámci postupu v tomto článku, mají právo na odvolání. Odvolání proti rozhodnutí o přemístění se podávají v souladu s vnitrostátním právem přemisťujícího členského státu. Těmto státním příslušníkům třetích zemí poskytuje přemisťující členský stát účinnou právní ochranu v souladu s článkem 47 Listiny. Přemisťující členský stát státnímu příslušníkovi třetí země rovněž písemně poskytne informace ě o kontaktních místech, kde mu mohou být podány informace o zástupcích, kteří jsou v souladu s vnitrostátními právními předpisy oprávněni tyto státní příslušníky třetí země zastupovat, přičemž uvedené informace se poskytnou v jazyce, kterému dotčená osoba rozumí nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí. Podání odvolání nemá odkladný účinek.

4. Pokud přemisťující členský stát použije postup uvedený v odstavci 2, musí přijímající členský stát provést veškerá opatření nezbytná k přijetí dotčeného státního příslušníka třetí země v souladu s postupy stanovenými v příloze XII. V přijímajícím členském státě se použijí všechna příslušná ustanovení směrnice 2008/115/ES.

5. Členské státy v rámci své dvoustranné spolupráce vymezí praktické postupy, a to i za tím účelem, aby se používání postupu uvedeného v tomto článku mohly zpravidla vyhnout, zejména těch na úsecích vnitřních hranic, kde byla ochrana hranic znovu zavedena nebo prodloužena.

6. Postupem stanoveným v tomto článku nejsou dotčeny stávající dvoustranné dohody nebo ujednání podle čl. 6 odst. 3 směrnice 2008/115/ES.

7. Členské státy předkládají Komisi od 11. července 2025 a poté každoročně údaje zaznamenané v souladu s přílohou XII částí A bodem 4.

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1348 ze dne 14. května 2024 o zavedení společného postupu pro mezinárodní ochranu v Unii a o zrušení směrnice 2013/32/EU (Úř. věst. L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

(**) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1374 ze dne 14. května 2024 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu udělené ochrany, kterou se mění směrnice Rady 2003/109/ES a zrušuje směrnice 2011/95/EU (Úř. věst. L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj).“

9) V článku 24 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„Členské státy odstraní veškeré překážky bránící plynulému provozu na silničních přechodech na vnitřních hranicích, zejména omezení rychlosti, jež se nezakládají výlučně na hlediscích bezpečnosti silničního provozu nebo jež jsou požadovány pro použití technologií uvedených v čl. 23 písm. a)“

10) Článek 25 nařízení se nahrazuje tímto:

„Článek 25

Obecný rámec pro dočasné znovuzavedení nebo prodloužení ochrany vnitřních hranic

1. Pokud se v prostoru bez ochrany vnitřních hranic vyskytne závažná hrozba pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost některého členského státu, může tento členský stát výjimečně znovu zavést ochranu celých svých vnitřních hranic nebo konkrétních úseků těchto hranic.

Za závažnou hrozbu pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost lze považovat zejména:

a) teroristické incidenty nebo hrozby a hrozby, jež představuje závažná organizovaná trestná činnost;

b) rozsáhlé mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví;

c) výjimečná situace vyznačující se náhlými rozsáhlými neoprávněnými pohyby státních příslušníků třetích zemí mezi členskými státy, které značně zatěžují celkové zdroje a kapacity dobře připravených příslušných orgánů, a které mohou ohrozit celkové fungování prostoru bez ochrany vnitřních hranic, což vyplývá z analýzy informací a veškerých dostupných údajů, a to i od příslušných agentur Unie;

d) rozsáhlé nebo významné mezinárodní události;

2. Ve všech případech se však ochrana vnitřních hranic znovu zavádí pouze jako krajní opatření. Rozsah a doba trvání dočasného znovuzavedení ochrany hranic nepřekročí míru, která je nezbytně nutná k reakci na zjištěnou závažnou hrozbu.

Ochrana hranic může být znovu zavedena nebo prodloužena pouze podle článků 25a a 28, a to v případě, že se členský stát domnívá, že je toto opatření nezbytné a přiměřené, s přihlédnutím ke kritériím uvedeným v čl. 26 odst. 1, a v případě, že je taková ochrana prodloužena, rovněž s přihlédnutím k hodnocení rizik uvedenému v čl. 26 odst. 2. Ochrana hranic může být rovněž znovu zavedena v souladu s článkem 29 s přihlédnutím ke kritériím uvedeným v článku 30.

3. Pokud stejná závažná hrozba nadále trvá, může být ochrana vnitřních hranic prodloužena v souladu s články 25a nebo 29, nebo, v případě rozsáhlé mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví, v souladu s článkem 28.

Stejná závažná hrozba se považuje za nadále trvající, pokud se důvody prodloužení ochrany hranic, které předložil členský stát, zakládají na stejných skutečnostech jako ty pro původní znovuzavedení ochrany hranic.“

11) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 25a

Postup pro případy vyžadující přijetí opatření z důvodu nepředvídatelných nebo předvídatelných událostí

1. Jestliže je závažná hrozba pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost v některém členském státě nepředvídatelná a vyžaduje okamžitou reakci, může členský stát ve výjimečných případech okamžitě znovu zavést ochranu vnitřních hranic.

2. Členský stát současně se znovuzavedením ochrany hranic podle odstavce 1 tohoto článku uvědomí Evropský parlament, Radu, Komisi a ostatní členské státy o znovuzavedení ochrany hranic v souladu s čl. 27 odst. 1.

3. Pokud členský stát znovu zavede ochranu vnitřních hranic podle odstavce 1, zůstává ochrana vnitřních hranic v platnosti po dobu nepřesahující jeden měsíc. Trvá-li závažná hrozba pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnosti po uplynutí uvedené doby, může členský stát prodloužit ochranu vnitřních hranic na další období, přičemž maximální doba trvání nesmí přesáhnout tři měsíce.

4. Pokud je závažná hrozba pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost v členském státě předvídatelná, členský stát vyrozumí Evropský parlament, Radu, Komisi a ostatní členské státy v souladu s čl. 27 odst. 1 nejpozději čtyři týdny před plánovaným znovuzavedením ochrany hranic, nebo co nejdříve, jsou-li skutečnosti, jež vedou k potřebě znovuzavedení ochrany vnitřních hranic, členským státem zjištěny později než čtyři týdny před plánovaným znovuzavedením.

5. Použije-li se odstavec 4 tohoto článku, a aniž je dotčen odstavec 6, může být ochrana vnitřních hranic znovu zavedena na dobu až šesti měsíců. Pokud závažná hrozba pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost trvá déle než po tuto dobu, může členský stát opakovaně prodlužovat ochranu vnitřních hranic vždy nejvýše o šest měsíců. Každé prodloužení se oznamuje Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a ostatním členským státům v souladu s článkem 27 a ve lhůtách uvedených v odstavci 4 tohoto článku. S výhradou odstavce 6 tohoto článku nepřesáhne maximální doba trvání ochrany vnitřních hranic dva roky.

6. Pokud se členský stát domnívá, že existuje významná výjimečná situace v souvislosti s přetrvávající závažnou hrozbou, která odůvodňuje přetrvávající potřebu ochrany vnitřních hranic po dobu delší než je maximální doba uvedená v odstavci 5 tohoto článku, oznámí Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a ostatním členským státům svůj záměr prodloužit ochranu vnitřních hranic o další období nejvýše šesti měsíců. Toto oznámení se předloží nejpozději čtyři týdny před plánovaným prodloužením a s přihlédnutím ke stanovisku Komise vydanému podle čl. 27a odst. 3 zahrnuje posouzení rizik v souladu s čl. 26 odst. 2, které:

a) dokládá přetrvávající hrozbu pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost;

b) dokládá, že alternativní opatření k nápravě hrozby jsou v době oznámení považována za neúčinná nebo byla shledána neúčinnými;

c) uvádí zmírňující opatření, jež jsou v souvislosti se znovuzavedením ochrany vnitřních hranic zvažována;

d) případně uvádí zvažované prostředky, opatření, podmínky a harmonogram pro zrušení ochrany vnitřních hranic.

Do tří měsíců od oznámení uvedeného v prvním pododstavci vydá Komise nové stanovisko k nezbytnosti a přiměřenosti prodloužení ochrany vnitřních hranic. Po obdržení tohoto oznámení může v souladu s čl. 27a odst. 1 Komise z vlastního podnětu nebo na žádost přímo dotčeného členského státu zahájit konzultační proces.

Pokud je ve významné výjimečné situaci v důsledku postupu uvedeného v tomto odstavci potvrzena přetrvávající potřeba ochrany vnitřních hranic a dodatečná šestiměsíční lhůta uvedená v prvním pododstavci není dostatečná k zajištění dostupnosti účinných alternativních opatření pro řešení přetrvávající hrozby, může členský stát rozhodnout o prodloužení ochrany vnitřních hranic o další a konečné dodatečné období v délce až šesti měsíců, a to v souladu s posouzením rizik uvedeným v druhém pododstavci. Pokud se členský stát rozhodne tak učinit, neprodleně svůj záměr prodloužit ochranu svých vnitřních hranic oznámí Komisi. Komise neprodleně přijme doporučení o slučitelnosti tohoto konečného prodloužení se Smlouvami, zejména se zásadami nezbytnosti a přiměřenosti. Toto doporučení rovněž případně spolu s ostatními členskými státy určí účinná kompenzační opatření, která mají být provedena."

12) Článek 26 nařízení se nahrazuje tímto:

„Článek 26

Kritéria pro dočasné znovuzavedení a prodloužení ochrany vnitřních hranic

1. S cílem rozhodnout o tom, zda je znovuzavedení ochrany vnitřních hranic nezbytné a přiměřené v souladu s čl. 25 odst. 2, členský stát posoudí zejména:

a) vhodnost opatření spočívajícího ve znovuzavedení ochrany vnitřních hranic s ohledem na povahu zjištěné závažné hrozby, přičemž zejména posoudí, zda znovuzavedení ochrany vnitřních hranic pravděpodobně přispěje k adekvátnímu řešení hrozby pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost a zda by cílů tohoto znovuzavedení ochrany nebylo možné dosáhnout:

   i) použitím alternativních opatření, jako jsou přiměřené kontroly prováděné v kontextu kontrol na svém území podle čl. 23 písm. a);

   ii) použitím postupu uvedeného v článku 23a;

   iii) dalšími formami policejní spolupráce stanovenými v právu Unie;

   iv) společnými opatřeními týkajícími se dočasných omezení cest do členských států podle čl. 21a odst. 2.

b) pravděpodobný dopad takového opatření na:

   i) pohyb osob v prostoru bez ochrany vnitřních hranic a

   ii) fungování přeshraničních regionů s ohledem na silné sociální a hospodářské vazby mezi nimi.

2. Pokud je ochrana na vnitřních hranicích zavedena po dobu šesti měsíců v souladu s čl. 25a odst. 5, provede dotčený členský stát posouzení rizik, které kromě prvků obsažených v čl. 27 odst. 2 a 3 zahrnuje rovněž opětovné posouzení kritérií stanovených v odstavci 1 tohoto článku.

3. V případě znovuzavedení nebo prodloužení ochrany vnitřních hranic dotčené členské státy zajistí, aby byla společně s uvedenou ochranou přijata vhodná opatření, jež zmírní dopady znovuzavedení ochrany hranic na osoby a přepravu zboží, přičemž zvláštní pozornost věnují zejména silným sociálním a hospodářským vazbám mezi přeshraničními regiony a osobám, které uskutečňují nezbytně nutné cesty."

13) Článek 27 nařízení se nahrazuje tímto:

„Článek 27

Oznámení o dočasném znovuzavedení nebo prodloužení ochrany vnitřních hranic a posouzení rizik

1. Oznámení členských států o znovuzavedení nebo prodloužení ochrany vnitřních hranic obsahují tyto informace:

a) důvody znovuzavedení nebo prodloužení, včetně všech relevantních údajů upřesňujících události, které představují závažnou hrozbu pro jejich veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost;

b) rozsah navrhovaného znovuzavedení nebo prodloužení s upřesněním, na kterém úseku či úsecích vnitřních hranic má být ochrana hranic znovu zavedena nebo prodloužena;

c) názvy určených přechodů;

d) datum a dobu trvání plánovaného znovuzavedení nebo prodloužení;

e) posouzení nezbytnosti a přiměřenosti uvedené v čl. 26 odst. 1 a v případě prodloužení v čl. 26 odst. 2;

f) ve vhodných případech opatření, která mají přijmout jiné členské státy.

Oznámení může být předloženo společně dvěma či více členskými státy.

Členské státy předloží oznámení za použití vzoru, který stanoví Komise podle odstavce 6.

2. Pokud byla ochrana hranic zavedena na dobu šesti měsíců v souladu s čl. 25a odst. 5, musí každé následné oznámení o prodloužení takové ochrany zahrnovat posouzení rizik. V posouzení rizik se uvede rozsah a očekávaný vývoj závažné hrozby, zejména předpokládaná doba jejího trvání a informace o tom, které úseky vnitřních hranic mohou být zasaženy, jakož i informace o koordinovaných opatřeních s dalšími členskými státy, na které ochrana vnitřních hranic má nebo pravděpodobně bude mít dopad.

3. Pokud členské státy znovu zavedou nebo prodlouží ochranu hranic z důvodu situace uvedené v čl. 25 odst. 1 písm. c), zahrnuje posouzení požadované v odst. 1 písm. e) tohoto článku rovněž posouzení rizik a informace o neočekávaných a náhlých rozsáhlých neoprávněných pohybech, včetně informací získaných od příslušných agentur Unie v souladu s jejich příslušnými mandáty a z analýzy údajů získaných z příslušných informačních systémů.

4. Dotčený členský stát poskytne na žádost Komise veškeré další informace, včetně informací o koordinačních opatřeních s členskými státy, kterých se plánované prodloužení ochrany vnitřních hranic týká, jakož i další informace potřebné k posouzení možného použití opatření uvedených v článcích 23 a 23a.

5. Členské státy nejsou z důvodů veřejné bezpečnosti, a to i s ohledem na důvěrnou povahu probíhajících vyšetřování, povinny poskytovat všechny informace uvedené v odstavcích 1 až 4 tohoto článku. Členské státy předkládající oznámení podle odstavců 1 a 2 mohou v případě nutnosti a v souladu s vnitrostátním právem rozhodnout o utajení některých nebo veškerých oznámených informací, zejména posouzení rizik. Toto utajení informací nevylučuje, aby ostatní členské státy, jichž se dočasné znovuzavedení ochrany vnitřních hranic týká, měly přístup k informacím prostřednictvím vhodných a bezpečných kanálů. Utajení nebrání tomu, aby členské státy tyto informace zpřístupnily Evropskému parlamentu. Předávání informací a dokumentů poskytovaných Evropskému parlamentu podle tohoto článku a nakládání s nimi nezahrnuje posouzení rizik uvedená v odstavci 2 a musí být v souladu s pravidly pro předávání utajovaných informací a nakládání s nimi.

6. Komise přijme prováděcí akt, kterým stanoví vzor uvedený v odst. 1 třetím pododstavci tohoto článku, a tento vzor zpřístupní na internetu. Tento prováděcí akt se přijme přezkumným postupem podle čl. 38 odst. 2.“

14) vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 27a

Konzultace s členskými státy a stanovisko Komise

1. Po obdržení oznámení předložených podle čl. 27 odst. 1 může Komise z vlastního podnětu nebo na žádost členského státu, který je ochranou vnitřních hranic přímo dotčen, zahájit proces konzultace, včetně setkání, mezi členským státem, jenž plánuje znovu zavést nebo prodloužit ochranu vnitřních hranic, a dalšími členskými státy, zejména těmi, kterých se tato opatření přímo týkají, a příslušnými agenturami Unie.

Cílem konzultace je zejména posoudit zjištěnou hrozbu pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost, nezbytnost a přiměřenost zamýšleného znovuzavedení ochrany vnitřních hranic, a to s přihlédnutím ke vhodnosti alternativních opatření, a pokud již byla ochrana vnitřních hranic znovu zavedena, její dopad, jakož i způsoby zajištění vzájemné spolupráce mezi členskými státy týkající se znovuzavedené ochrany hranic.

Členský stát, který plánuje znovu zavést nebo prodloužit ochranu vnitřních hranic, zohlední výsledky této konzultace při rozhodování o tom, zda znovu zavést nebo prodloužit ochranu vnitřních hranic, a při provádění ochrany vnitřních hranic.

2. Po obdržení oznámení předložených v souvislosti se znovuzavedením nebo prodloužením ochrany vnitřních hranic Komise vydá nebo kterýkoli členský stát, aniž je dotčen článek 72 Smlouvy o fungování EU, může vydat stanovisko, má-li na základě informací obsažených v oznámení a posouzení rizik, případně jakýchkoli dalších informací, obavy ohledně nezbytnosti nebo přiměřenosti plánovaného znovuzavedení nebo prodloužení ochrany vnitřních hranic.

3. Komise vydá po obdržení oznámení předložených v souvislosti s prodloužením ochrany vnitřních hranic podle čl. 25a odst. 4, jež vede k pokračování ochrany vnitřních hranic po celkovou dobu dvanácti měsíců, stanovisko k nezbytnosti a přiměřenosti takové ochrany vnitřních hranic.

Stanovisko Komise zahrnuje alespoň:

a) posouzení toho, zda je znovuzavedení nebo prodloužení ochrany vnitřních hranic v souladu se zásadami nezbytnosti a přiměřenosti;

b) posouzení toho, zda byla dostatečně prozkoumána alternativní opatření k nápravě závažné hrozby.

Pokud je znovuzavedení ochrany vnitřních hranic posouzeno a má se za to, že bylo v souladu se zásadami nezbytnosti a přiměřenosti, stanovisko případně obsahuje doporučení ke zlepšení spolupráce mezi členskými státy s cílem omezit dopad ochrany vnitřních hranic a přispět ke snížení přetrvávající hrozby.

4. Je-li vydáno stanovisko uvedené v odstavcích 2 nebo 3, zahájí Komise proces konzultace podle odstavce 1 s cílem projednat toto stanovisko s členskými státy.“

15) Článek 28 nařízení se nahrazuje tímto:

„Článek 28

Zvláštní mechanismus v případech, kdy rozsáhlá mimořádná situace v oblasti veřejného zdraví ohrožuje celkové fungování prostoru bez ochrany vnitřních hranic

1. Pokud Komise zjistí, že rozsáhlá mimořádná situace v oblasti veřejného zdraví, jež postihuje několik členských států, ohrožuje celkové fungování prostoru bez ochrany vnitřních hranic, může Radě navrhnout, aby přijala prováděcí rozhodnutí, jež umožní znovuzavedení ochrany hranic členskými státy, včetně jakýchkoli vhodných zmírňujících opatření, jež mají být přijata na vnitrostátní úrovni a úrovni Unie, pokud dostupná opatření uvedená v článcích 21a a 23 k řešení rozsáhlé mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví nepostačují. Členské státy mohou požádat Komisi, aby takový návrh Radě předložila.

2. Prováděcí rozhodnutí Rady uvedené v odstavci 1 se vztahuje na dobu nepřesahující šest měsíců a může být na návrh Komise opakovaně prodlouženo na další období, která nepřesahují šest měsíců, dokud rozsáhlá mimořádná situace v oblasti veřejného zdraví nadále trvá, s přihlédnutím k přezkumu uvedenému v odstavci 4.

3. Pokud členské státy znovu zavedou nebo prodlouží ochranu hranic z důvodu rozsáhlé mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví uvedené v odstavci 1, bude se tato ochrana hranic ode dne vstupu rozhodnutí Rady v platnost řídit prováděcím rozhodnutím uvedeným v odstavci 1.

4. Komise pravidelně přezkoumá vývoj rozsáhlé mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví uvedené v prvním odstavci, jakož i dopad opatření přijatých v souladu s prováděcím rozhodnutím Rady uvedeným ve zmíněném odstavci, aby posoudila, zda jsou tato opatření nadále důvodná, a pokud nejsou, aby navrhla co nejrychlejší zrušení ochrany vnitřních hranic.

5. Členské státy neprodleně uvědomí Evropský parlament, Radu, Komisi a ostatní členské státy o znovuzavedení ochrany hranic v souladu s rozhodnutím uvedeným v odstavci 1.

6. Členské státy mohou přijmout další opatření uvedená v článku 23 s cílem omezit rozsah ochrany vnitřních hranic. Komise tato opatření zohlední při přezkumu uvedeném v odstavci 4 tohoto článku.“

16) Článek 33 nařízení se nahrazuje tímto:

„Článek 33

Zpráva o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic

1. Do čtyř týdnů po zrušení ochrany vnitřních hranic předloží členské státy, které tuto ochranu vnitřních hranic prováděly, Evropskému parlamentu, Radě a Komisi zprávu o znovuzavedení a v příslušných případech o prodloužení ochrany vnitřních hranic.

2. Aniž je dotčen odstavec 1, je-li ochrana hranic prodloužena podle čl. 25a odst. 5, předloží dotčený členský stát zprávu po uplynutí dvanácti měsíců a poté za dalších dvanáct měsíců, pokud ve výjimečných případech ochrana hranic nadále trvá.

3. V této zprávě zejména popíše úvodní a následné posouzení nezbytnosti a přiměřenosti ochrany hranic a plnění kritérií uvedených v článku 26, provádění kontrol, praktickou spolupráci se sousedními členskými státy, výsledný dopad na volný pohyb osob, zejména v přeshraničních regionech, účinnost znovuzavedení ochrany vnitřních hranic, včetně ex post hodnocení nezbytnosti a přiměřenosti znovuzavedení ochrany hranic.

4. Komise přijme prováděcí akt, kterým stanoví jednotný formát této zprávy, a zpřístupní jej na internetu. Tento prováděcí akt se přijme přezkumným postupem podle čl. 38 odst. 2.

5. Komise může vydat stanovisko k uvedenému ex post hodnocení dočasného znovuzavedení ochrany hranic na jedné nebo více vnitřních hranicích nebo jejich částech.

6. Nejméně jednou ročně Komise podá Evropskému parlamentu a Radě zprávu o fungování prostoru bez ochrany vnitřních hranic (dále jen ‚Zpráva o stavu Schengenu‘). Komise může rovněž tuto zprávu o stavu Schengenu samostatně projednat s Evropským parlamentem a Radou. Zpráva obsahuje seznam všech rozhodnutí o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic přijatých během příslušného roku, jakož i opatření, která v souvislosti se znovuzavedením ochrany vnitřních hranic přijala Komise. Zpráva by měla věnovat zvláštní pozornost ochraně hranic, která je zavedena déle než dvanáct měsíců. Zahrnuje rovněž posouzení nezbytnosti a přiměřenosti znovuzavedení a prodloužení ochrany hranic v období, na které se tato zpráva vztahuje, jakož i informace o trendech v prostoru bez ochrany vnitřních hranic, pokud jde o neoprávněné pohyby státních příslušníků třetích zemí, a to s přihlédnutím k dostupným informacím od příslušných agentur Unie a analýze údajů z příslušných informačních systémů.“

17) Článek 36 nařízení se nahrazuje tímto:

„Článek 36

Změny příloh

1. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 37, pokud jde o změny příloh III, IV a VIII.

2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 37, kterými se v příloze XI části B tohoto nařízení doplňují kategorie osob uskutečňujících nezbytně nutnou cestu.

3. Pokud je to v řádně odůvodněných případech s ohledem na charakter rozsáhlé mimořádné situace v oblasti veřejného zdraví ze závažných a naléhavých důvodů nutné, použije se na akty v přenesené pravomoci přijaté podle odstavce 2 tohoto článku postup stanovený v článku 37a.“

18) Vkládá se nový článek, který zní:

„*Článek 37a*

Postup pro naléhavé případy

1. Akty v přenesené pravomoci přijaté podle tohoto článku vstupují v platnost bezodkladně a jsou použitelné, pokud proti nim není vyslovena námitka v souladu s odstavcem 2. V oznámení aktu v přenesené pravomoci Evropskému parlamentu a Radě se uvedou důvody použití postupu pro naléhavé případy.

2. Evropský parlament nebo Rada mohou proti aktu v přenesené pravomoci vyslovit námitky postupem uvedeným v č. 37 odst. 5. V takovém případě Komise tento akt zruší okamžitě poté, co jí Evropský parlament nebo Rada oznámí rozhodnutí o vyslovení námitek.“

19) V čl. 39 odst. 1 se doplňuje nové písmeno, které zní:

„h) oblasti považované za přeshraniční regiony a veškeré jejich případné změny.“

20) Vkládá se nový článek, který zní:

„*Článek 42b*

Oznámení přeshraničních regionů

Do 11. ledna 2025 všechny členské státy se společnými vnitřními hranicemi v úzké spolupráci stanoví oblasti na svém území, jež jsou považovány za přeshraniční regiony, přičemž se zohlední silné sociální a hospodářské vazby mezi nimi, a oznámí je Komisi.

Členské státy rovněž informují Komisi o veškerých případných změnách.“

21) Znění obsažené v příloze tohoto nařízení se vkládá jako příloha XI a příloha XII nařízení (EU) 2016/399.

Článek 2

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvami.

Ve Bruselu dne 13. června 2024.

Za Evropský parlament	*Za Radu*
předsedkyně	*předseda*
R. METSOLA	M. MICHEL

PŘÍLOHA

„PŘÍLOHA XI

Nezbytně nutná cesta

ČÁST A

Kategorie osob uvedené v čl. 21a odst. 4:

1. zdravotničtí pracovníci, zdravotničtí výzkumní pracovníci a pracovníci v oblasti péče o seniory;
2. příhraniční pracovníci;
3. pracovníci v dopravě;
4. diplomaté, zaměstnanci mezinárodních organizací a osoby pozvané mezinárodními organizacemi, jejichž fyzická přítomnost je vyžadována pro řádné fungování těchto organizací, příslušníci ozbrojených sil, pracovníci poskytující humanitární pomoc a pracovníci civilní ochrany při výkonu svých funkcí;
5. tranzitní cestující;
6. osoby cestující z naléhavých rodinných důvodů;
7. námořníci;
8. osoby, které potřebují mezinárodní ochranu nebo vstup z jiných humanitárních důvodů.

ČÁST B

Kategorie osob uvedené v čl. 21a odst. 5

1. děti v předškolním vzdělávání a péči a žáci vzdělávající se v sousední zemi a jejich opatrovníci, kteří je doprovázejí, kteří překračují hranice za účelem takového vzdělání, jakož i studenti nebo osoby cestující za vzdělávacími účely;
2. sezónní pracovníci, včetně pracovníků v produkci potravin;
3. osoby cestující ze závažných důvodů týkajících se péče o zvířata nebo v jednotlivých případech z důvodu opatření nezbytných pro zemědělství a lesnictví;
4. vysoce kvalifikovaní pracovníci, jakož i klíčoví a vědečtí pracovníci, jejichž zaměstnání je nezbytné z hospodářského, společenského a bezpečnostního hlediska a jejichž práci nelze odložit nebo vykonávat v zahraničí;
5. zaměstnanci orgánů veřejné moci v oblasti obrany, veřejného pořádku, veřejného zdraví a národní bezpečnosti – tj. zaměstnanci policie, pohraniční policie, imigračních úřadů, složek civilní ochrany veřejného zdraví a další nebo zástupci donucovacích orgánů, pokud cesta souvisí s výkonem úředních povinností, včetně pracovníků odpovědných za provoz a údržbu kritické infrastruktury;
6. rybáři a osoby vykonávající práci nebo poskytující služby na lodích nebo těžebních a vrtných plošinách na moři na základě jiného pracovního poměru, než je pracovní dohoda námořníka;
7. osoby, které do členského státu vstupují proto, aby obdržely základní zdravotní péči, včetně cestujících v záchranných vozidlech;
8. manželé nebo manželky (sezdané osoby, registrovaný partner nebo partnerka, druh nebo družka) a děti osoby podnikající nezbytně nutnou cestu, včetně státních příslušníků třetích zemí, kteří cestují za účelem sloučení rodiny;
9. státní příslušníci třetích zemí, kteří přijíždějí na předvolání justičního orgánu;
10. osoby, které jsou držiteli mezinárodního novinářského průkazu vydaného Mezinárodní novinářskou federací;
11. osoby závislé na péči, které cestují za svými pečovateli;“

PŘÍLOHA XII

ČÁST A

Postup pro přemístění osob zadržených v oblastech vnitřních hranic

1. Rozhodnutí o přemístění podle čl. 23a odst. 2 se vydávají na jednotném formuláři uvedeném v části B této přílohy, který vyplňuje příslušný vnitrostátní orgán. Uvedená rozhodnutí nabývají účinku okamžitě.

2. Vyplněný jednotný formulář se předá dotčenému státnímu příslušníkovi třetí země, který na něm svým podpisem potvrdí, že rozhodnutí o přemístění převzal, a obdrží jednu kopii podepsaného formuláře.

   Pokud státní příslušník třetí země odmítne jednotný formulář podepsat, příslušný orgán zapíše toto odmítnutí do oddílu „poznámky“ ve formuláři.

3. Vnitrostátní orgány, které vydávají rozhodnutí o přemístění, zaznamenají údaje v jednotném formuláři stanoveném v části B této přílohy.

4. Vnitrostátní orgány, které vydávají rozhodnutí o přemístění, každoročně informují Komisi o počtu osob přemístěných do jiných členských států, přičemž uvedou členský stát nebo členské státy, do nichž byly osoby přemístěny, důvody, které vedly ke zjištění, že tyto osoby nemají právo pobytu v dotčeném členském státě, a případně státní příslušnost zadržených státních příslušníků třetích zemí.

5. Státní příslušníci třetích zemí, kteří byli zadrženi v pohraničních oblastech a byli přemístěni v rámci tohoto postupu, mají právo se odvolat. Odvolání proti rozhodnutí o přemístění se podávají v souladu s vnitrostátním právem. Státním příslušníkům třetích zemí se poskytuje účinná právní ochrana v souladu s článkem 47 Listiny. Státnímu příslušníkovi třetí země se rovněž poskytnou písemné informace o kontaktních místech, kde mu mohou podat informace o zástupcích, kteří jsou v souladu s vnitrostátními právními předpisy oprávněni státního příslušníka třetí země zastupovat, přičemž uvedené údaje se poskytnou v jazyce, kterému dotčená osoba rozumí nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí. Podání odvolání nemá odkladný účinek.

6. Příslušné vnitrostátní orgány zajistí, aby státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o přemístění, byl v rámci dvoustranné spolupráce uvedené v čl. 23a odst. 1 písm. a) předán příslušným orgánům přijímajícího členského státu. Přemístění se uskuteční neprodleně, nejpozději však do 24 hodin. Poté již nelze postup přemístění provést a v případě potřeby se použijí příslušná ustanovení směrnice 2008/115/ES. Příslušné vnitrostátní orgány přijímajícího členského státu za tímto účelem spolupracují s příslušnými orgány přemísťujícího členského státu.

ČÁST B

Jednotný formulář pro přemísťování osob zadržených v oblastech vnitřních hranic

Název státu

Státní znak (Název úřadu)

_____

ŘÍZENÍ O PŘEMÍSTĚNÍ V OBLASTECH VNITŘNÍCH HRANIC

Dne _____ v (čas) _____ na místě (uveďte druh vnitřní hranice, jež se nachází poblíž, nebo jiné relevantní informace související se zadržením v souladu s článkem 23a Schengenského hraničního kodexu)_____

My, níže podepsaní, _____projednávajíce:

Osobní údaje (podle dostupnosti)

Příjmení_____ jméno _____

Datum narození _____ místo narození _____pohlaví _____

Státní příslušnost _____ trvalým bydlištěm v _____

Druh dokladu totožnosti _____ číslo _____

Vydán v _____ dne _____

Číslo víza (je-li k dispozici) _____ type_____ vydané (kým)_____

Platné od _____ do _____

Na dobu _____ dní _____

Přijíždějící z _____ s využitím _____ (uvést použity dopravní prostředek, např. Číslo letu) se tímto uvědomuje, že bude přemístěn do _____ v soualdu s článkem 23a Schengenského hraničního kodexu

Důvody prokazující skutečnost, že osoba nemá právo pobytu v dotčeném členském státě:

Poznámky

□ Dotčená osoba odmítla podepsat formulář

Dotčená osoba _____ Příslušné orgány _____

Dotčená osoba se může proti rozhodnutí o přemístění odvolat v souladu s vnitrostátními právními předpisy. Dotyčná osoba obdrží kopii tohoto dokumentu (každý stát musí uvést odkazy na vnitrostátní právní předpisy a postupy upravující právo na odvolání a kontaktní místa, která mohou podat informace o zástupcích, kteří jsou oprávněni dotčeného státního příslušníka třetí země zastupovat).